

ГІМНАЗІЯ ІМЕНІ РОДИНИ ЛУГОВСЬКИХ
ЧЕРВОНОГРАДСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КОНКУРС УЧНІВСЬКОЇ ТВОРЧОСТІ

«ОБ'ЄДНАЙМОСЯ Ж, БРАТИ МОЇ!»

ТЕМА: «НАРОД МІЙ Є! НАРОД МІЙ ЗАВЖДИ БУДЕ! НІХТО НЕ
ПЕРЕКРЕСЛИТЬ МІЙ НАРОД!»

НОМІНАЦІЯ: «ІСТОРІЯ УКРАЇНИ І ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ»

ТЕМА: «ГЕРОЇ МАЮТЬ ІМЕНА. ПОДВИГ РОДИНИ ЛУГОВСЬКИХ»

Роботу виконали: Брошко Христина, учениця 8-Б класу Гімназії імені родини
Луговських, Мацкевич Максим, учень 8-Б класу Гімназії імені родини
Луговських

Керівники: Брошко Ольга Ігорівна, заступник директора Гімназії імені родини
Луговських, Лех Галина Йосипівна, завідувачка бібліотеки Гімназії імені
родини Луговських.

м.Червоноград, вул.Шептицького, 17 тел. 0(249) 3-84-90, 3-16-35

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1. Юрій «Баррет» Луговський –Герой нашого часу.....	6
РОЗДІЛ 2. Наталія «Ромашка» Луговська – захисниця Азовсталі.....	13
ВИСНОВКИ.....	16
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	18
ДОДАТКИ.....	20

ВСТУП

« Наш дух не вбити, волю не зламати,
за нами – діти й Україна-мати і з нами воля й правда вікова!»

Надія Гуменюк

14 квітня 2014 року – день, коли офіційно розпочалася антитерористична операції на Сході України. День, коли російські війська розпочали війну.

Війна... Страшне слово, скільки в ньому ненависті, злості, крові, розбитих сердець, скалічених доль, смертей, болю, а разом - це відвага, мужність, героїзм. Війна...Справді, дуже страшне слово. Воно одне, просте, але стільки в ньому жорстокості та сліз... Сліз батьків, матерів, дітей, друзів, закоханих.

Війна після себе залишає зруйновані села та міста. Ця лиха сила приносить із собою багато горя та страждань. Вона робить дітей сиротами, жінок - вдовами, а декого - калікою на все життя. Війна розбиває сім'ї, розділяє закоханих, забирає синів у матерів, залишаючи їм віру і надію у те, що їх кровиночка вистоїть проти цієї страшної боротьби, що їх дитина повернеться додому живою, хай навіть скаліченою, але живою, аби ще раз побачити їх ясні очі, міцно обійняти і поцілувати, почути їх голос, а більше їм нічого і не треба. Скільки сліз тут, у тилу проливають матері, жінки, кохані дівчата за тими, хто мужньо захищає на Сході свою незалежність, хто проливає кров, прикриваючи своєю спиною фронтових друзів, тих, хто впевнено йде на ворога, тих, хто впевнено дивиться в очі смерті.

Кожна війна – це величезний стрес для всіх, хто бере в ній участь, і трагедія для всього світу. Війна відбирає життя у мільйонів людей, починаючи від безпосередніх учасників бойових дій і закінчуючи цивільними особами.

А 24 лютого 2022 року розпочалася повномасштабна війна росії проти України. І сьогодні йдуть військові дії, точаться криваві бої. Там вирішується доля і майбутнє України. Весь народ нашої держави об'єднався нині проти

російського агресора. Сили ЗСУ намагаються протистояти ворогові. На полі битви - захисники, мужні, сміливі, хоробрі. Не шкодуючи власного життя, захищають неньку- Україну. А ще лікарі, які повертають поранених до життя, волонтери - на плечах яких тримається наша армія.

За нових історичних обставин українці мають нових героїв. Героїв, які безстрашно боронять Україну і творять нову історію України. Вони є дуже близькі і дуже реальні, вони із наших міст, наших сіл і містечок, з однієї вулиці, двору і школи.

Наша Гімназія імені родини Луговських, також має своїх нових Героїв, маємо їх уже вісім, тих, хто за Вітчизну віддав найцінніше – власне життя.

Трагедія родини Луговських – це трагедія нашої гімназії, нашого міста, держави. З 1 вересня 2022 року наша школа отримала назву імені родини Луговських. Гімназія вже багато років зустрічає учнів поглядом Героя із пам'ятної дошки на стіні - Юрія Луговського, який колись бігав цими коридорами, сміявся в цих стінах. Його мама Наталя, також учениця нашої школи, напевно і не думала в ті щасливі роки, що відкриватиме місце пам'яті свого сина. І точно ніхто із нас не думав, що пані Наталя більше не прийде разом із побратимами вкотре вшанувати пам'ять Юри. Бо і сама стане Геройкою. Тією, яка із сталі. Азовсталі.

РОЗДІЛ 1. Юрій «Баррет» Луговський – Герой нашого часу

З початком війни на захист рідної землі стали десятки тисяч українців. Серед яких – чимало наших випускників. Бо, кожен по-своєму будує теперішнє та майбутнє життя: одні спостерігають, співчують, допомагають, а інші – творять.

Першим серед загиблих випускників нашої, тоді ще школи, став Юрій Луговський позивний «Баррет». Народився 5 червня 1994 року. Змалку прислужувався у храмі. У 2010 році закінчив Червоноградську загальноосвітню школу № 9. Далі вступив у Червоноградський професійний гірничо-будівельний ліцей, де здобув спеціальність столяра, працював за фахом. Перебував у лавах УНСО з літа 2012 року — у Львівському осередку, де не пропускав жодного військового вишколу. Після створення відокремленого Червоноградського осередку перейшов до нього, де навчав молодих побратимів. Завжди проявляв активну проукраїнську позицію, був активним учасником Революції Гідності в складі загонів УНСО.

З початком російської збройної агресії проти України у 2014 році пішов добровольцем до батальйону спецпризначення НГУ «Донбас», був стрільцем 3-го відділення 2-го взводу 1-ї роти, мав позивний «Пром». Пройшов бої за Іловайськ. У лютому 2015 року перейшов в «Азов». Сержант, снайпер, заступник командира розвідвзводу 1-го батальйону особливого призначення Окремого загону спецпризначення «Азов» 18-го полку оперативного призначення, в/ч 3057 Східного ОТО НГУ. Захищав Широкине і Маріуполь. Ефективно працював на «нулі» по кілька місяців поспіль. В одному з боїв за Широкине у квітні 2015 року куля «Баррета» знищила бойовика-окупанта прямо під час зйомок пропагандистського сюжету російського телеканалу.

Загинув 9 березня 2018 року о 2:15 поблизу села Водяне у Приазов'ї від кулі ворожого снайпера, під час дуелі снайперських пар.

10 березня з бійцем попрощався особовий склад полку «Азов» у гарнізоні в селі Урзуф. Під час звернення до присутніх командир полку зазначив, що 14 березня «Баррет» повинен був отримати іменну вогнепальну зброю до Дня добровольця.

Похований на Алеї Героїв Червоноградського цвинтаря в селі Бендюга.

Ми зустрілись з бабусею Юрія Луговського та мамою Наталії Луговської - Параскевією Висоцькою, яка проживає в нашому місті.

Бабуся загиблого пригадує: «Відчуття патріотизму не я привила і не мама Наталя, у той час ми патріотизмом не переймались. Про Степана Бандеру в нього літератури було багато. Колись ото йду з церкви, дивлюсь, а він собі в кімнаті тюль зняв і повісив прапор червоно-чорний. А коли Юра вже був на фронті, то з ним в рюкзаку, у потаємній кишені, завжди був червоно-чорний прапор та портрет Бандери.

Він з УНСО їздив всією Україною. Ми навіть не цікавились тим. Не йшов в бандитизм, а вибрав собі таку організацію – то хай займається. А коли почалось то все в Києві – Революція Гідності, він тоді рюкзак на плечі – і поїхав. Пробув там аж до самого вторгнення на Донбас. Потім повернувся додому, зібрався і одразу пішов на війну. Ні мами Наталі, нічії прохання його не спинили, а йому ж було тільки 19 років.

Тоді в Петрівцях організували навчальний табір батальйону “Донбас” – туди і поїхав Юрій. Пізніше перейшов на службу в “Азов”, подобалася жорстка дисципліна, йому дуже підходила військова справа. Коли приїжджав у відпустку, то завжди раненько вставав і йшов бігати.

Дочка Наталя завжди підтримувала у всіх справах вибір сина. З його дівчиною, Мар’яною, спілкувалась навіть після його загибелі, допомагала пережити спільну втрату. Між Наталею та внуком був особливий зв’язок, який не піддається жодним поясненням. Між ними був такий зв’язок, що я такого не бачила. Вона за нього заступалась, і він за неї. Колись, коли Юра вже працював, я Наталі зауважила щодо «тормозка» на роботу, то Юра мене відкликав і сказав, що він вже дорослий і зробить все сам, щоб я більше такого не казала мамі.

Юру вбили в ніч на 9 березня. Тоді Наталії наснився віщий сон: Наталя прийшла до мене на кухню і каже: «Мама, мені такий поганий сон снівся, що Юра дзвонить, я говорю до нього, а він не обзивається». Кажу: «Наталя, це ж не перший раз». Я пішла в свою кімнату і раптом чую крик «Юри нема!». Я вбігаю, а вона б'ється головою. Кажу: «Наталя, не може такого бути». А вона: «Мені хлопці подзвонили вже. Його вночі вбили».

«Він на передовій не був лише тоді, коли був у відпустці. Були такі тижні, коли він не їв і не спав. Він був у військовій справі від А до Я», - розповідає нам Тетяна, сестра Юрія.

Ми поспілкувалися з нашою класною керівничкою, яка була класним керівником Юри і вона згадує: «Юрій завжди був дуже совісним і відповідальним учнем. Дуже серйозно ставився до покладених на нього обов'язків. Часто згадуючи його, однокласники та вчителі згадують його і малюнки, які він малював у зошиті на уроці історії, при тому уважно слухаючи вчителя. Юрій був неконфліктним і вважав, що будь який конфлікт можна вирішити словом. Пам'ять про нього, його героїчні вчинки завжди будуть у наших серцях».

Спогади побратимів Юрія на сторінках в соцмережах свідчать, що він був великою людиною. Хлопці з аеророзвідки 1-го батальйону полку «Азов» добре знали Юрія Луговського. Тому кожному є що розповісти. Хтось ще не може відійти від звістки і поки не наважується говорити про Юру у минулому часі.

У пам'ять про азовця Баррета, легендарного снайпера згадують побратими:

«Яким він був? «Натуральним», справжнім. Зі своїм світосприйняттям. Сьогодні лише задумались, скільки йому років. 23... Виявляється, ми вже чотири роки з ним пліч-о-пліч були. Нам то вже було по 35, а Баррет прийшов не маючи на своєму віці ще й 20 років».

Серед тих, хто знав Баррета ще до «Азову», друг Волина. «Познайомились ще в батальйоні «Донбас» у 2014 році. Потім навіть не задумувались, хто де буде і чи разом будемо через деякий час в «Азові». Бо

коли воюєш – все одно всі на одній «орбіті». На перший погляд, Баррет був замкнутим, мовчазним. Навіть потім, коли ближче познайомились, він не любив про себе чи про родину говорити. На початку до людей з обережністю та деякою недовірою ставився. Проте насправді був веселим, комунікабельним. Під час бою ніколи не панікував. Часто був замислений. Дуже не любив дурнів, з ними він повністю обмежував спілкування. Ігнорував їх. З обережністю ставився і до дилетантів. Хороший солдат із духом справжнього воїна». Зі спогадів друга Тарпана, рідко було таке, аби тривалий час Баррет перебував на базі. Інколи мав і вільний час, який проводив із користю для себе: читав, займався фізичними вправами, слухав музику. До речі, любив українську музику. «Позивний мав ще з батальйону «Донбас». Знаю, що певний час ходив з одноіменною гвинтівкою. Завжди залишався при власній думці. Пам'ятаю, якось у Водяному прийшла велика посилка воякам. Вони думали, що там щось смачне. Відкрили – а там повний ящик книжок. Баррет там бував у цих вояк часто. Побачивши такий «підгон», він спитав, чи можна взяти собі щось із того. На що командир дав згоду. Тоді Баррет вибрав собі одну з книг. Це була «Історія європейської цивілізації. Близький Схід» та містила близько 1000 сторінок. Він її час від часу вивчав.

Взагалі до того, як почались бойові дії, він вчився на столяра, – продовжує Тарпан. – Інколи ділився своїми знаннями в цій сфері: вказував, що правильно зроблено, а що халтура.

Найближчим часом хотів скласти іспити для отримання водійського посвідчення. Вчив навіть мене керувати машиною. Весь час вдосконалювався. А як солдат був одним із досвідчених та незамінних».

У день його поховання Юрій Бутусов написав: «Україна прощається з одним із найкращих фронтових снайперів Юрієм Луговським. Сьогодні з ним прощаються у рідному Червонограді Львівської області, Юрію навіки залишиться 23 роки.

9 березня Юрій Луговський, снайпер загону розвідки "Азов" бригади Нацгвардії №3057, загинув смертю хоробрих у нічній снайперській дуелі поблизу села Водяне під Маріуполем.

Позивний "Баррет"... У 19 років Юрій добровольцем пішов на фронт у складі батальйону Нацгвардії "Донбас". 2015-го перевівся в "Азов". Луговський пішов на війну не за славою чи адреналіном. Людина з унікальною мотивацією, зразковий солдат, усі думки якого були спрямовані на одне - перемогу в бою. Він вирішив стати професійним захисником Батьківщини, отримав підготовку за натовськими методиками, пройшов тренінги на різних снайперських курсах, у тому числі у волонтерських, НГУ, ЗСУ.

У квітні 2015-го російський телеканал "Рен-ТВ" знімав репортаж з боку найманців у Широкиному, і просто під час бою російського терориста було знищено українським снайпером - це зробив "Баррет" (<https://www.youtube.com/watch?v=dVZkZQP2KjA>).

На його бойовому рахунку десятки бойових виходів, десятки влучних пострілів. Луговський воював як професіонал і щодня продовжував працювати над собою. Його не треба було мотивувати - він сам був прикладом, і добре розумів, на який ризик він іде.

У лютому російські снайпери посилили обстріл позицій 36-ї бригади морської піхоти під Водяним. Найкращий засіб контрснайперської боротьби – гаубиця, міномет, автоматичний гранатомет. Але це зараз на фронті суворо заборонено, під Маріуполем ці види озброєння не застосовуються.

У тому районі супротивник займає висоту, яка вклинилася в нашу лінію оборони. Противник на височині, а українські траншеї нижчі, добре проглядаються, дистанції зручні для стрілецької зброї. Обстріли снайперів не припинялися, зокрема, вночі. Що робити? І тоді на допомогу братам-морпіхам на цій ділянці фронту прийшли снайпери-азовці.

"Баррет" із товаришами це відпрацювали вдало. Обстріли стихли. Але за тиждень у той район противник вислав підкріплення, нову групу снайперів. У нічній дуелі Юрій виявив супротивника першим. Постріл. Попадання. І в цей

момент "Баррет" побачив другого снайпера противника і повідомив спостерігачеві. То були останні слова Юрія. О 2-й годині ночі він отримав смертельне поранення. Загинув на місці.

Світла пам'ять молодому воїну...»

«Ми завжди намагаємося лишатися на позитиві та розказувати хороші історії, які змушують усміхнутися. Проте, сьогодні той день, який ми проводимо у скорботі.

Вночі 9 березня від ворожої кулі снайпера у нерівному бою, загинув наш товариш Юрій Луговський. Загинув із зброєю в руках, як справжній воїн.

У 2016 році у Червонограді, БУР ремонтував помешкання його сім'ї. Разом із мамою Юрка, ми хотіли зробити йому сюрприз на честь завершення його служби – зробити ремонт у його кімнаті. Ця неймовірна сім'я стала для нас прикладом патріотизму, честі та відваги. Мама Юрка, незважаючи на свій стан здоров'я та роботу на повний робочий день, в лікарні волонтерить у місцевому реабілітаційному центрі для військових, створення якого сама й ініціювала. Сестра Юрія - військовослужбовиця. Він сам пройшов Революцію Гідності, а одразу після неї пішов добровольцем на війну на Сході України. Він став одним з найкращих розвідників полку «Азов», легендарним снайпером, пройшов бої за Іловайськ та щодня безстрашно стояв на сторожі нашого спокою.

Проте, ворог вистежив його та забрав його дорогоцінне життя. Він загинув під Маріуполем. Йому було лише 23 років. Сьогодні його поховали.

Коли смерть підкрадається так близько, розумієш, що життя неймовірно коротке. Даруйте любов ближнім. Пробачайте. Працюйте над собою кожен день та ставайте кращими у своїй справі. Заради себе та заради тих, хто дав вам можливість прожити цей день у спокої.

Герої не вмирають! – написав у соцмережах волонтерський рух української молоді «Будуємо Україну Разом».

Юрій Луговський має багато нагород:

- Указом Президента України № 189/2018 від 27 червня 2018 року, за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

За особистий внесок у захисті суверенітету і територіальної цілісності України нагороджений:

-відзнакою Президента України «За участь в Антитерористичній операції»;

-відзнакою МВС України — нагрудним знаком «За відзнаку в службі»;

-медаллю МВСУ «Захиснику Маріуполя»;

-медаллю МВСУ «Захисникам України»;

-орденом «За оборону країни».

19 квітня 2018 року присвоєно звання «Почесний громадянин міста Червонограда» (помертньо).

9 березня 2019 року на нашій школі відкрили пам'ятну дошку на честь загиблого Героя-випускника Юрія Луговського. А 21 листопада 2022 року у стінах нашої школи відбулося відкриття куточку пам'яті «Герої мають імена» в пам'ять про подвиг родини Луговських та на честь загиблих новітніх Героїв-випускників нашої гімназії.

РОЗДІЛ 2. Наталія «Ромашка» Луговська – захисниця Азовсталі

Наталія Романівна Луговська («Ромашка») народилася 21 березня 1971 року у м. Червоноград. Випускниця нашої школи 1986 року. Після школи Наталія потрапила на навчання у католицький університет в Польщі. Там отримала фах психолога. Працювала психологом в реабілітаційному центрі воїнів АТО в місті Соснівка і займалась активною волонтерською діяльністю, допомагаючи українським військовим на сході України.

Після загибелі свого сина Юрія, у 2018 році, Наталія Луговська вступила до полку «Азову». Ромашка, мама Наталя, Романівна, маман – так називали її ті, для кого вона була і залишається неймовірно дорогою людиною.

У 2018 році разом із чоловіком донька Наталі Тетяна переїхала в Ялту (селище на березі Азовського моря Донецької області). У 2019 році Наталя приїхала допомогти доньці у догляді за дитиною. А в 2020 році пішла служити за контрактом у «Азов», який базувався поруч і в якому служили побратими її сина. Підписала контракт як військовий психолог. Побратими Юри допомагали їй триматися після втрати сина.

Тут варто згадати ще Олексія Ластовича – зятя Наталії Луговської. Він мав позивний "Кречет" – був прикордонником, а потім перевівся до «Азову». Олексій пішов воювати у перший день повномасштабної війни – 24 лютого. Наталія і її зять Олексій разом потрапили у заблокований Маріуполь. Жінка працювала там медиком, психологом, допомагала у роботі штабу. Наталя як психолог супроводжувала гумконвой евакуйованих з Маріуполя через коридор. Приятелі питали, чому вона повертається знову на «Азовсталь». «А як хлопці без мене?» відповідала вона на це.

21 квітня Наталія Луговська написала рідним і повідомила в соціальних мережах, що Олексій загинув і завжди буде для неї сином. Того ж дня контузію отримала і Наталія. А 3-го травня – теж загинула.

Ми зустрілись з мамою Геройки - Параскевією Висоцькою. Жінка звикла до праці і на робочому місці коменданта гуртожитку, і в городі, та зізнається – після смерті доньки їй важко.

Розповідаючи про життя своєї дитини, поринаючи у щасливі спогади, вона не стримує посмішки. А от про сьогодні без сліз говорити не може.

«Наталю я завжди опікувала, бо вона з дитинства хворіла дуже. Попри це, вона росла самостійною. Закінчивши 9 класів школи, пішла пошту носити. Достатків у нас не було, тож старалась завжди щось додому купити.

Після школи Наталія потрапила на навчання у католицький університет в Польщі. Там отримала фах психолога. Дівчинці завжди це подобалось, – згадує мама. А от побутові справи, готувати – Наталія не дуже любила, більше схилялась до книжок.

З батьком своїх дітей Наталя була знайома з дитинства – вони жили в одному під'їзді. Коли він повернувся з армії – почали зустрічатися. А далі побралися, народили двох дітей. Наталя над усе любила сина та доньку. Мамою вона була розуміючою, не вимогливою. Наталія розуміла і не перешкоджала прагненням дітей. Наприклад, без питань підтримала Юру в громадській діяльності. Спочатку юнак вступив до УНСО – були поїздки, вишколи, хлопець виявляв цікавість до патріотичної літератури, історії. Пізніше Юра поїхав на Майдан, а після нападу Росії у 2014 році вступити до батальйону «Донбас».

Донька Наталії Тетяна Ластович згадує: «Вона була і бабусею, і мамою доброю дуже. Вона більше балувала. Було навіть таке, що я сварила за те солодке, яке вона постійно носила дітям. Вона постійно говорила, «а хто буде балувати, як не бабуся?». Діти вже знали, чекали біля порога, знали, що щось смачненьке дадуть. У нас були переписки останнім часом. Поговорити не вдавалось через те, що зв'язку там немає. Говорили в основному про плани на майбутнє, як будемо переїжджати в Запоріжжя, як будемо далі жити, що будемо робити, коли це все закінчиться, коли війна закінчиться».

«Сильна духом мати, яка віддала сина за Україну. Вона роками підтримувала хлопців тут в тилу, а останній рік на Сході і до останнього залишалась з хлопцями на "Азовсталі"....Так символічно, напередодні свята Дня

матері, мати з'єднається з сином. Велика втрата для нашого Червонограда та Соснівки, ще більша для дочки та рідних. Родина Луговських, мати і син, віддали життя за вільну Україну, маємо довести до кінця ними почате!" - пише у соцмережі Червоноградська міська організація ЄС.

ВИСНОВКИ

Ще зовсім недавно ми жили не лише в іншій країні, але й в іншій реальності. Посміхалися, коли наші бабусі та дідусі казали: «Аби не було війни...». І лише тепер, коли вже на нашій землі йдуть запеклі бої розуміємо, наскільки вони були правими.

Сьогодні Україна та її громадяни стають безпосередніми учасниками процесів, які мають надзвичайно велике значення для подальшого визначення своєї долі, і навіть, подальшої долі усього світу.

І дуже шкода, що щодня у жорстокій боротьбі Україна втрачає своїх синів та дочок. Життя наших Героїв-випускників - зразок сили духу, самовідданої любові до України, рішучості. Історії цих Героїв є для нас уроком мужності, життєлюбства, сили духу. Ми повинні брати з таких людей приклад, адже вони показують, як потрібно ставитися до життєвих проблем, як потрібно жити, любити та захищати свою Батьківщину.

Це нові герої для кожного з нас, особливо для молоді, яка стоятиме на захисті держави, її свободи та демократичних цінностей.

Кожен із загиблих воїнів залишиться у нашій пам'яті, вдячність за їхній подвиг житиме у серцях українців. Сумно від того, що білими лебедями в небеса відлітають найкращі. Цвіт української землі. Безстрашні, мужні наші Герої, що віддали своє життя за свободу рідної землі. Молоді юнаки та дівчата, чийсь діти, кохані, брати і батьки і неможливо виказати весь сум і жаль за обірваними життями.

Дуже хочеться, щоб усі ми вимірювали своє життя через призму життя наших захисників. Життєва дорога, на жаль, наших героїв скінчилася. І борг вдячності перед ними нам вдасться сплатити лише тоді, коли ми будемо їх духовними спадкоємцями. Для всіх нас найголовніше зараз – не здаватись, не покладати рук, не зупинятися на півдорозі до мети, вірити в те, що Україна перемаже. А вона - обов'язково перемаже, адже на нашому боці правда.

Слава Героям! Герої не вмирають, адже вони разом з нами. Вони житимуть доти, доки ми про них пам'ятатимемо. Будьмо ж гідними великої слави героїв України, які твердо вірили, діяли, знали, що українська нація посправжньому народилася лише тоді, коли в її обороні впала перша крапля рідної крові на родючу батьківську землю. Українська нація існуватиме до тих пір, коли кожен наш земляк буде готовий покласти своє життя для її оборони.

Отже, нашим обов'язком є вшанування пам'яті про славну родину Луговських. І наше дослідження не закінчується, попереду багато цікавих проєктів і справ, які ми запланували, а саме:

- зустрічі з донькою, дружиною та сестрою Тетяною Ластович;
- зустрічі з бабусею та мамою Параскевією Луговською;
- вечір пам'яті про родину Луговських у гімназії;
- випуск та розповсюдження у громаді буклету про родину Луговських.

СПИСОК ВИКОРИСАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бережанський Ігор. Війна забрала брата, чоловіка і маму: щемлива історія дружини чоловіка "зі сталі" народу. [Електронний ресурс]: - YouTube.2022.- Режим доступу: <https://tsn.ua/ato/na-azovstali-zhinka-vtratila-mamu-i-cholovika-z-polku-azov-ta-dosi-ne-znaye-de-yihni-tila-2096188.html>.
2. Бутусов Юрій. Україна прощається з одним з найкращих фронтових снайперів Юрієм Луговським. [Електронний ресурс] : Главком. - Режим доступу: <https://glavcom.ua/columns/yuriybutusov/ukrajina-proshchajetsya-z-odnim-z-naykrashchih-frontovih-snayperiv-yurijem-lugovskim-480167.html>
3. ЕхоІсторії. Наталія Луговська. Захисниця Азовсталі. Історія червоноградської родини, яка віддала неймовірно високу ціну за перемогу України. [Електронний ресурс]: Сайт «Ехо Червонограда».- Режим доступу: <https://echo80100.info/stories/21245/>.
4. Жінка, яка настільки любила Україну, що віддала найцінніше – свою дитину, а потім своє життя. Як загинула психологиня “Азову” Наталія Луговська. [Електронний ресурс]: Сайт «Ехо Червонограда».- Режим доступу: <https://echo80100.info/categories/ato-oos-zsu/21382/>.
5. Луговський Юрій Анатолійович. [Електронний ресурс]: Вікіпедія, 2018.- Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9B%D1%83%D0%B3%D0%BE%D0%B2%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%AE%D1%80%D1%96%D0%B9_%D0%90%D0%BD%D0%B0%D1%82%D0%BE%D0%BB%D1%96%D0%B9%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87
6. Осока Ян . Загиблі Герої березня 2018-го [Електронний ресурс] [Архівовано 24 липня 2018 у Wayback Machine.] // «Цензор.нет», 1 квітня 2018. - Режим доступу: https://censor.net/ru/resonance/3058927/zagibl_gero_bereznaya_2018go.

7. Снайпер АЗОВу, про якого говорила кремлівська пропаганда. [Електронний ресурс] : Azov. Press. - Режим доступу:

<https://web.archive.org/web/20180403173738/http://azov.press/ukr/snayper-azovu-pro-yakogo-govorila-kremlivs-ka-propaganda>.

8. У пам'ять про азовця Баррета – легендарного снайпера. Спогади побратимів.

[Електронний ресурс] : Азов. - Режим доступу: <http://azov.org.ua/u-pamyat-pro-azovcya-barreta-legenda/>.

ДОДАТКИ

**Шкільні роки Юрія
Луговського.**

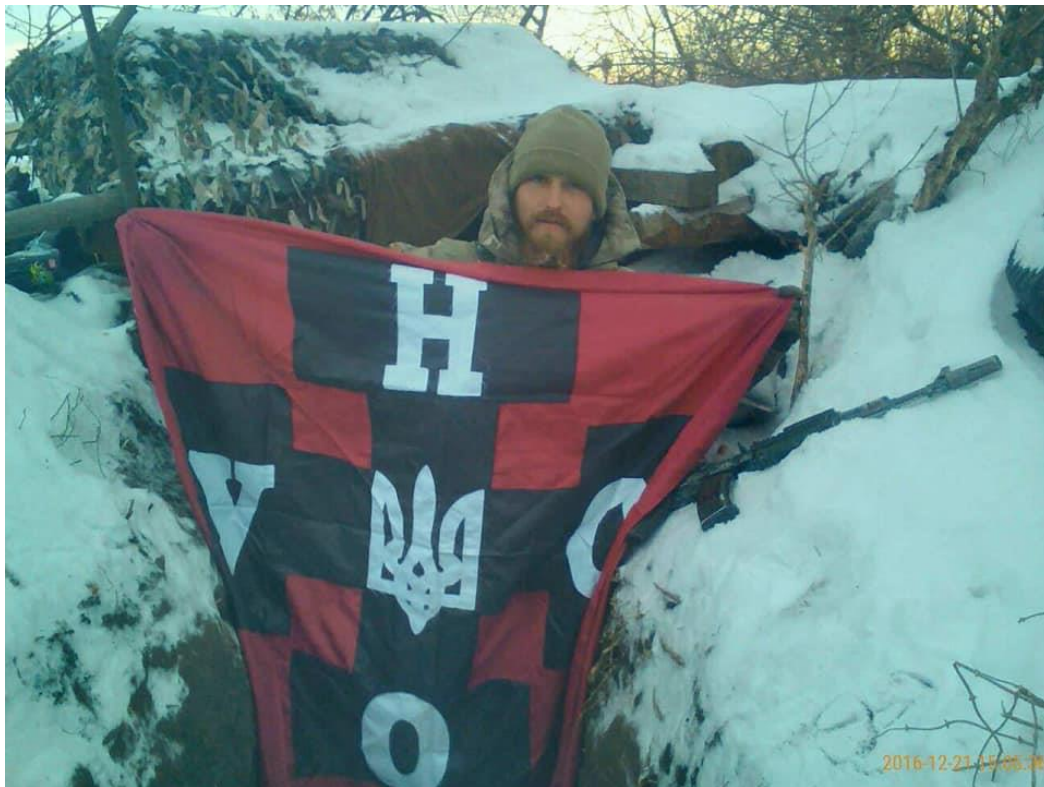

Юрій та Наталія Луговські.

Щасливі моменти родини Луговських

Легендарний снайпер Юрій «Баррет» Луговський

Юрій Луговський на службі полку «Азов»

Місце розташування робочого місця снайпера «Баррета»

02.08.2015 Скачків

Тема: Тамара

1. Три, вихідна об.
2. Світлого (капота, дошки, перекопані) (лики позначені) на до-сагад, підходять на 1 втрачати)
- 3
4. Ближні ліки (о ховати, заховані дозор)
5. Переднього мілілітум ретей.

---

1. Захити лівою позичку
2. Заховати шквалити
3. Поставити дозорачий (ліки п. до.)
4. Дозор і гавжди в ліво.

Стрілою (Хочу) на ходу.

Зам. Купити (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.)

Позначки:

- ⊕ - лінійні групи
- ⊙ - кулі
- ⊗ - лінійні групи
- ⊖ - кулі

Ліки п. до. (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.)

Ліки п. до. (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.)

(Ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.) (ліки п. до.)

Коли смарти вже сімдесяти-шістдесяти а кафе вже не має. Ти же сліва моді дурне. Навіть кафе стане тебе. Єя ківоє ми ніколи в себе вря дім. Не певного ти боюми хиті правди. Не жабуди ніколи. Бір ніколи себе дімше. Нікого в чому хиті ніколи. Фуде сплах і фужа дімше ківоє. Поді змється на всім задовіди. Іза нима нібу правди ківоє сватаго.

19.05.15

: Бюкля зрлі і обє пунсєв.

1. Зрі пунсєв

Свірецький ВСП

Аналог:

Систем в інтегрує ретейки в будови дурне агресиві. Логістичні портемі шетакє порція.

Зурля порожє ріквилі. Катівівнія хити о селі о в капсєлє.

Зошити Юрія Луговського.

Похорон Юрія Луговського у Червонограді.

Нагороди Баррета.

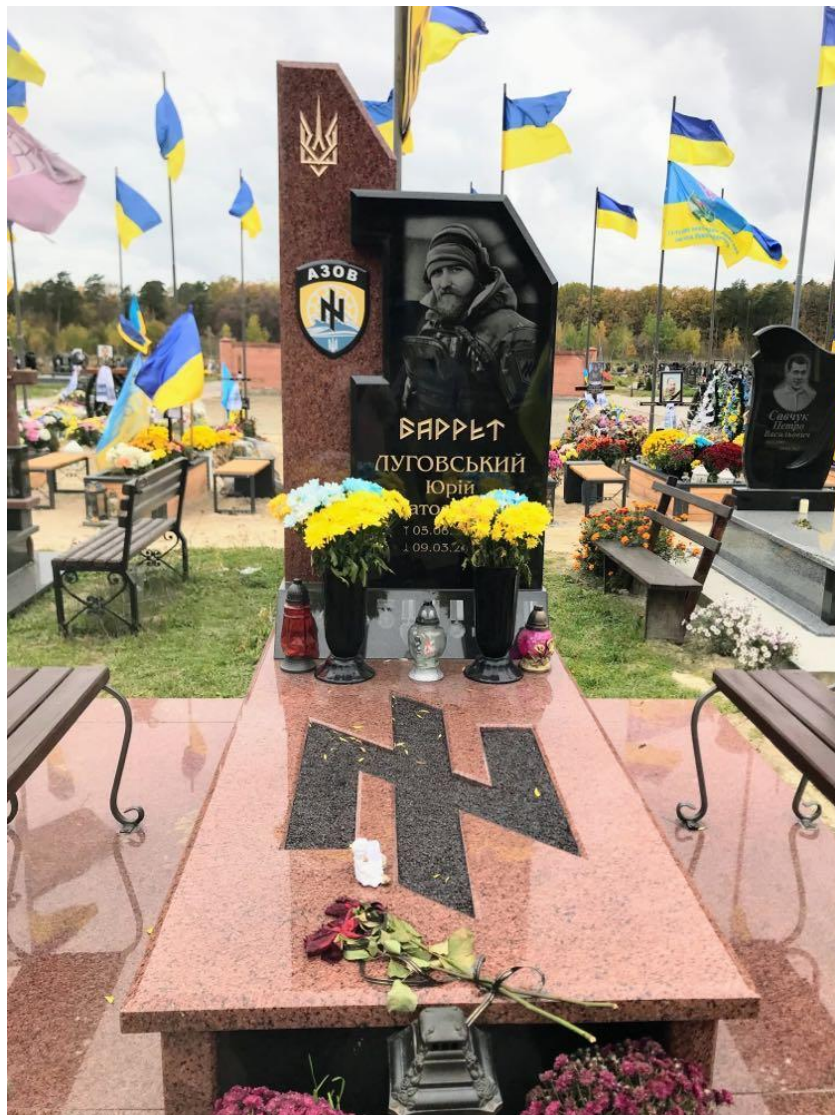

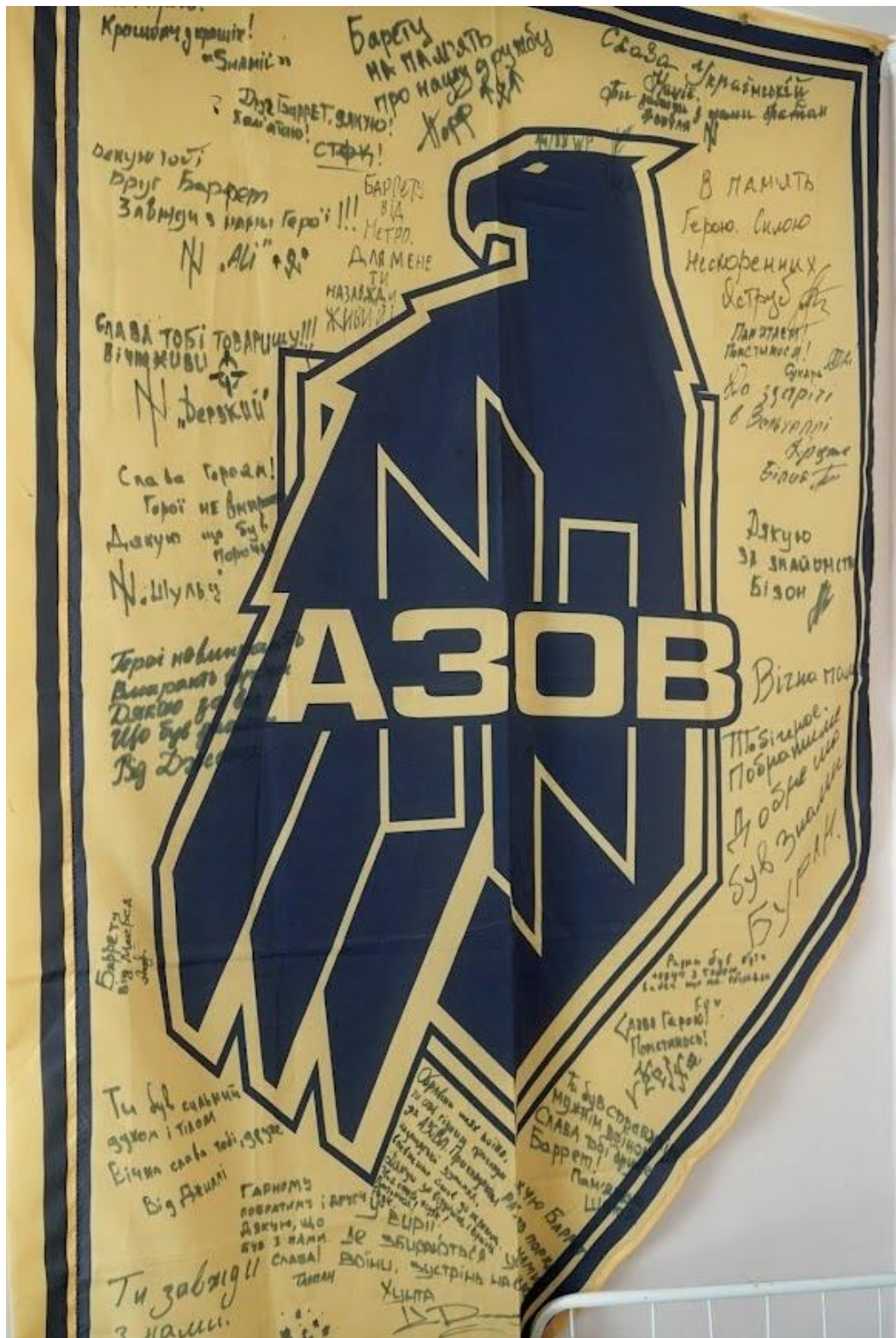
Особисті речі Юрія Луговського:

- тактичний годинник;
- кільце-оберіг Сварожич-Родимець;
- іменні жетони Юрія;
- печатка «Герб України»;
- чохол від планшета Юрія Луговського.

Полк «Азов» після освячення пам'ятника на кладовищі села Бендюги.

Прапор полку «Азов»,
наданий Наталією Луговською гімназії.

**Відкриття пам'ятної дошки
на школі 9 березня 2019 року.
Виступ мами Наталії
Луговської.**

**Параскевія Висоцька з донькою
Наталією Луговською.**

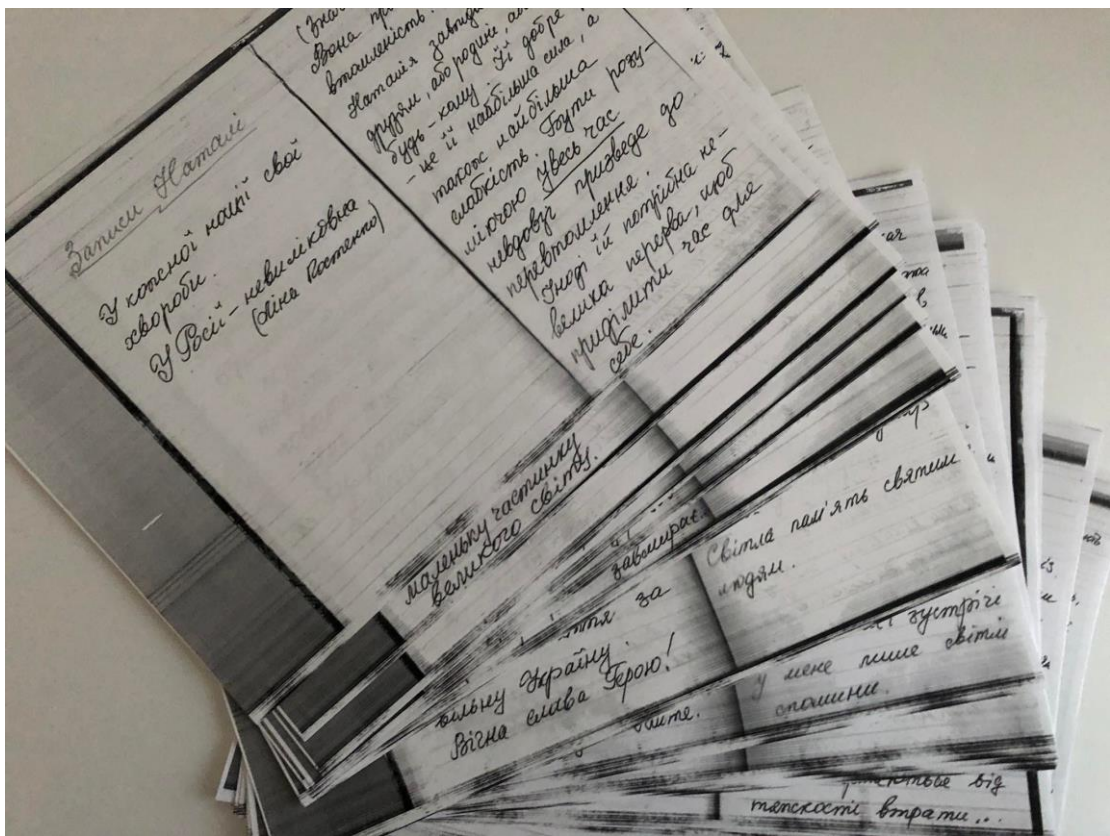
Шкільні роки Наталії Луговської.

Наталія «Ромашка» Луговська – захисниця Азовсталі

Пам'ять про сина.

Малюся, я певний! Ти
не, знаєш, не кажу не -
правди.
Я певний, часто поруч
буваю. Може, частіше, ніж
раніше бував. Я багати
що про вас знаю. Я
вас багу і чую. Але,
навіть, не можу сказати
Я пам'ятаю тебе, мам
І так тебе безцінно
люблю!

Записи Наталії Луговської.

Куток пам'яті загиблим випускникам Гімназії імені родини Луговських.

Урочисте відкриття куточку пам'яті.

Зустріч гімназистів з бабусею «Баррета» та мамою «Ромашки».